

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou v právní věci

žalobce: **A. H.**
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 1233, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č.j. OAM-512/ZA-ZA11-ZA08-2016

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla jako nepřipustná dle § 10a písm. e) (žalovaný měl patrně na mysli § 10a odst. 1 písm. e/) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“) označena jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a dále neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí pro absenci náležitého definování žalobce jakožto účastníka řízení, což má být dle žalobce v rozporu s § 18 odst. 2 ve spojení s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“). Žalobce dle svého tvrzení měl být definován jménem, příjmením, datem narození a místem trvalého pobytu, což dle něho v daném případě nebylo naplněno. Podle žalobce jedním ze zcela

klíčových je ve výrokové části každého správního rozhodnutí uvedení ustanovení kompetenčního, aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci rozhodovat; absence dalšího podstatného údaje v napadeném rozhodnutí tak dále podporuje závěr o neurčitosti výrokové části. Žalobce dále namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu, když žalovaný žalobce dle jeho tvrzení neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobce neměl možnost se k těmto vyjádřit a případně tak rozporovat jejich správnost či navrhnout jejich doplnění; tím mělo být porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces. Podle tvrzení žalobce žalovaný rovněž porušil § 3 správního řádu, když nejde pouze o to, že žalobce nechce nastoupit do armády, nýbrž žalobce se výslovně vyslovil proti tomu, aby se podílel na zabíjení Rusů, které považuje za své bratry; posouzení žalovaného tedy vychází ze zcela nepřesného posouzení aktuální situace žalobce, kdy není jeho záměrem vyhýbat se vojenské službě, ale tento má z osobních důvodů odpor k boji, kdy zapojení do takového konfliktu by mohlo představovat azylově relevantní újmu nejen fyzickou, ale i psychickou. Závěrem žalobce namítal, že mu nemůže být odepřeno meritorní rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a že žalovaný měl před zastavením řízení alespoň obecně posoudit jeho osobní situaci na základě pravidla non-refoulement nejen z hlediska obecného mezinárodního práva a Úmluvy o postavení uprchlíků, nýbrž také z hlediska Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikatury Evropského soudu pro lidská práva toto pravidlo dotvářející.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu podruhé, přičemž přicestoval do České republiky již v roce 2010. Žalovaný měl za to, že žalobcem uvedené důvody jeho druhé žádosti jsou zcela totožné s důvody jeho první žádosti, o které bylo již meritorně rozhodnuto a rozhodnutí žalovaného prošlo též soudním přezkumem. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Ohledně námitky nekonkrétní a neurčité výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaný podotkl, že výroková část rozhodnutí je zcela konkrétní a určitá a umožňuje dostatečnou identifikaci osoby žadatele o mezinárodní ochranu. K námitce o neseznámení žalobce s podklady rozhodnutí žalovaný opáčil, že žalobce byl dne 10. 6. 2016 seznámen s podklady rozhodnutí, měl možnost vyjádřit se k nim, navrhnout jejich doplnění či uvést další nové skutečnosti, které měl vzít správní orgán při rozhodování v úvahu, nicméně žalobce se s obsahem podkladů seznámit nechtěl. Pokud jde o odmítání služby v armádě, žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný setrval na stanovisku, že žalobce ve své aktuální žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možno posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl žalovaný znovu meritorně zabývat. Závěrem navrhl zamítnout žalobu.
3. Účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci vyslovili souhlas. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 2. 6. 2016 podal již svoji druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. K první žalobcově žádosti žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 4. 6. 2015 č.j. OAM-89/ZA-ZA14-ZA05-2015, jímž žalobci mezinárodní ochranu dle §§ 12 – 14b zákona o azylu neudělil, přičemž žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 7. 1. 2016 č.j. 1 Az 22/2015-49 zamítnuta; kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016 č.j. 1 Azs 18/2016-30 odmítnuta pro nepřijatelnost. Žalobce jako důvody své druhé žádosti uvedl, že má strach jít válčit, nechce do války, má strach střílet; nebyl tam už několik let; když se vrátí, seberou ho do armády, což nechce. Správní spis dále obsahuje spisový materiál k předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 8. 2015 o stavu lidských práv na Ukrajině v období 16. 5. 2015 až 15. 8. 2015, zprávu Freedom House ze dne 27. 1. 2016 s názvem „Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina“, výroční zprávu o Ukrajině Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016, výroční zprávu Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016 a informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1. 8. 2014 č.j. 110105/2014-LPTP, ze dne 21. 5. 2015 č.j. 98848/2015-LPTP a ze dne 9. 10. 2015 č.j. 115045-LPTP o situaci na Ukrajině. Žalobce byl dle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí dne 10. 6. 2016 seznámen s uvedenými podklady rozhodnutí, přičemž k dotazu žalovaného se odmítl seznámit s jejich obsahem a vyjádřit se k nim, nenavrhoval jejich doplnění ani se nevyjádřil ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. K dotazu žalovaného dále nevyužil možnosti uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít žalovaný v úvahu při posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 15. 6. 2016 č.j. OAM-512/ZA-ZA11-ZA08-2016, jímž žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany označil za nepřijatelnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. strach z povolání do armády a jít do války; proto žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům.
6. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
7. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
8. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
9. Podmínkou pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud vyslovil kupříkladu již ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č.j. 4 Azs

151/2005–86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

10. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
11. Žalobce v opakované žádosti namítal pouze strach jít do války a střílet. Tato okolnost přitom byla stěžejním důvodem, proč žalobce podal již první žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla zamítnuta.
12. V řízení o opakované žádosti je úkolem správního orgánu zjistit, zda žalobce uvedl nové skutečnosti, které nemohl bez své viny uvést již v žádosti první. Z tohoto hlediska je nutno hodnotit zákonnost postupu žalovaného; v uvedeném rámci byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady, rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a je přesvědčivé. Žalovaný se nedopustil chybných právních závěrů, naopak správně konstatoval neexistenci nových skutečností nezbytných k novému meritornímu posouzení azylové žádosti. Následně mu plně v souladu se zákonem nezbylo než rozhodnout o nepřipustnosti žádosti a řízení zastavit, což učinil. Z těchto důvodů nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že mu nemůže být odepráno meritorní rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Soud dále uzavřel, že žalobce ani neuvedl nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
14. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 290/2017-23 pojednávající o konfliktu na východě Ukrajiny a o hrozbě nástupu výkonu vojenské služby:

„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36).

Zakarpatská oblast, ze které stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země. Stěžovatel spatřuje hrozbu vážné újmy v tom, že i v této části země jej mohou mobilizovat a poslat bojovat v ozbrojeném konfliktu. Nejedná se tak o tvrzenou hrozbu vážné újmy z důvodů samotné přítomnosti stěžovatele na území dotčeném konfliktem, ale z důvodu odvodu do armády.

K otázce odmítání nástupu k výkonu vojenské služby se zdejší soud vyjádřil zásadním způsobem například v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49: Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, Nejvyšší správní soud uvedl: Samotné odmítání branné povinnosti odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Obdobně v takové situaci není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Azylová irelevance branné povinnosti byla potvrzena také v usneseních Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34.

Ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (která je založena ve správním spise) vyplývá, že na Ukrajině probíhá mobilizace na základě dekretů prezidenta republiky. Službu v armádě je možné z důvodu svědomí odepřít a vykonávat náhradní vojenskou službu. Shromážděné informace naopak nepodporují tvrzení stěžovatele, že armádní složky „přijedou domů a vezmou vás od rodiny“ a hned pošlou do války. Pro úplnost Nejvyšší správní soud v této souvislosti upozorňuje na svou dřívější judikaturu, kdy např. v usnesení ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 – 34, konstatoval, že z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, vyplývá, že podmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne.

Nejvyšší správní soud nemůže v tomto řízení posuzovat, zda je vyhlášená mobilizace v souladu s ukrajinským ústavním pořádkem nebo tamními zákony. Jak konstatoval i městský soud v napadeném rozsudku, v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je podstatné pouze to, zda by byl stěžovatel v případě návratu do vlasti v souvislosti s mobilizací vystaven azylově relevantnímu pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalovaný i městský soud v souladu se zjištěnými skutečnostmi dospěli k závěru, že nikoliv.

15. Dále zdejší soud poukazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37: „Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud upozorňuje na závěr krajského soudu, že navrácením stěžovatelky na Ukrajinu by nedošlo k porušení zásady non-refoulement, protože pochází ze Lvovské oblasti nacházející se na západě Ukrajiny a válečný konflikt se týká východní části země (bod [14] napadeného rozsudku). V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu nelze současný konflikt na Ukrajině klasifikovat jako totální, tedy takový, kdy by každý civilista byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, a je lokalizován ve východní části země (srovnej např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb. NSS, usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, a mnohé další). Soudu

nejdou známy skutečnosti, pro které by bylo třeba tento závěr přehodnocovat, a ani stěžovatelka proti němu v kasační stížnosti nic nenamítala.“

16. Žalobce pochází z města Dubno nacházejícího se na západě Ukrajiny, tj. z oblasti, které se netýká válečný konflikt na východě země. Z těchto důvodů soud s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že návrat žalobce na Ukrajinu není v rozporu se zásadou *non-refoulement*. Tato žalobcová námitka proto není důvodná. Vzhledem k výše uvedenému soud uzavřel, že žalobce ani v rámci řízení o jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl ani se neobjevily skutečnosti nebo zjištění zakládající přípustnost opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.
17. Co se týče žalobcovy obavy z výkonu vojenské služby, tato obava sama o sobě nezakládá důvod udělení mezinárodní ochrany, jak vyplývá ze shora citované judikatury. Lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č.j. 7 Azs 34/2017-26: *„Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti. V českém právu je sice branná povinnost občanů zmírněna tím, že podle čl. 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nemůže být nikdo nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je to v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním. Jak však bylo řečeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003 - 81, publ. pod č. 77/2004 Sb. NSS, je toto právo 'spíše součástí nadstandardní ochrany lidských práv dané relativní moderností Listiny než součástí základních a státem nezczitelných lidských práv ve smyslu mezinárodního, či spíše evropského, konsenzu. '“*
18. Shora citované závěry jsou plně použitelné i pro posuzovaný případ. Žalobcovo tvrzení v jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy není způsobilé naplnit důvod přípustnosti opakované žádosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. I kdyby však tvrzení žalobce čistě hypoteticky naplnilo zmíněný důvod přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zjevně by žalobcem namítané skutečnosti nemohly vést k závěru o udělení mezinárodní ochrany.
19. Pokud jde o žalobcovu námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu ve vztahu ke své obavě ze zabíjení Rusů, které považuje za své bratry, soud podotýká, že toto tvrzení (že Ukrajinci a Rusové byli vždy jako bratři, přičemž žalobce nerozumí tomu, že by proti sobě nyní měli bojovat, a on nechce bojovat a zabíjet) uplatnil již v rámci řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jež nebyla shledána důvodnou. Jako důvod druhé žádosti pak žalobce uvedl: „Mám strach jít

válčit. Nechci jít do války, mám strach střílet. Nebyl jsem tam už několik let, když se vrátím, tak mě seberou do armády, a to nechci.“ První žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta (přičemž žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl zdejší soud rozsudkem č.j. 1 Az 22/2015-49 a kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 18/2016-30), přičemž žalobce v rámci řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany již neuvedl žádné nové skutečnosti; skutkový stav se tedy nikterak podstatně nezměnil. V takovém případě, pokud žalovaný vycházel ze skutkových závěrů zjištěných v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy nepochybil, jestliže učiněná skutková zjištění nezměnil. Tato námitka proto není důvodná.

20. Důvodná není rovněž ani žalobcova námitka o tom, že žalovaný neseznámil žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že žalobce dle svého tvrzení obsaženého v žalobě neměl možnost se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit a případně rozporovat jejich správnost či navrhnout jejich doplnění, čímž mělo být porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces.
21. Podle § 36 odst. 3 správního řádu ve znění účinném ke dni 2. 6. 2016 (datum podání druhé žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany) nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
22. Jak vyplývá z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 10. 6. 2016, žalobce byl tohoto dne seznámen s podklady rozhodnutí (resp. se seznamem těchto podkladů rozhodnutí), přičemž k výslovnému dotazu žalovaného se odmítl seznámit s jejich obsahem a vyjádřit se k nim, nenavrhoval jejich doplnění ani se nevyjádřil ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. K dotazu žalovaného dále nevyužil možnosti uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít žalovaný v úvahu při posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobce byl seznámen s podklady rozhodnutí, přičemž mu byla žalovaným dána možnost se k těmto podkladům rozhodnutí vyjádřit; žalobce však této možnosti nevyužil. Žalovaný tedy splnil svoji povinnost dle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž nelze klást k tíži žalovaného, že žalobce se rozhodl svých práv stanovených v tomto ustanovení nevyužít. Napadené rozhodnutí pak není nepřezkoumatelné pro nedostatečné vypořádání se s námitkami a návrhy žalobce, když žalobce žádné námitky ani návrhy v průběhu správního řízení (tedy ani při seznamování se s podklady rozhodnutí) nevznášel. Ani tyto námitky tudíž nejsou důvodné. Z uvedených důvodů nemůže obstát ani žalobcem namítané porušení práva na spravedlivý proces.
23. Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce o nedostatečné identifikaci žalobce jakožto účastníka řízení, o absenci relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, jakož i o absenci kompetenčních ustanovení. V napadeném rozhodnutí neabsentují relevantní právní ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, neboť přímo ve výroku rozhodnutí je obsažen přílehlavý odkaz na § 10a písm. e) (správně měl být uveden odkaz na § 10a odst. 1 písm. e/, tato drobná chyba však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí) a § 25 písm. i) zákona o azylu a v odůvodnění je rovněž správně odkázáno na § 11a odst. 1 či na § 10a odst. 2 téhož zákona. Pokud jde o absenci kompetenčního ustanovení, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015 č.j. 7 Azs 166/2015-48:

„Co se týče absence kompetenčního ustanovení v žalobou napadeném rozhodnutí, lze plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, dostupný na www.nssoud.cz, na který odkazoval také krajský soud: „Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítká, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405).“ S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a považuje je za plně přenositelné i na nyní projednávanou věc. Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.“

24. Zdejší soud se se závěry přijatými Nejvyšším správním soudem zcela ztotožňuje, přičemž tyto jsou plně použitelné i pro posuzovanou věc. V řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany (tato příslušnost jednoznačně vyplývá z § 8 písm. a/ zákona o azylu, podle něhož Ministerstvo vnitra rozhoduje ve věci mezinárodní ochrany); žalobce ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud jde o otázku, zda žalobce byl v napadeném rozhodnutí identifikován dostatečně, lze odkázat na § 68 odst. 2 a § 18 odst. 2 správního řádu.
25. V § 68 odst. 2 správního řádu je stanoveno: „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“
26. Podle § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu údaje umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.

27. Obdobná právní otázka byla již řešena v judikatuře Nejvyššího správního soudu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015 č.j. 6 Azs 181/2015-31 k tomu je uvedeno: „Stěžovatel předně namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 s. ř. „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 58, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.“ Žalovaný pak citoval dotčená ustanovení v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností.“
28. Lze rovněž odkázat na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015 č.j. 7 Azs 166/2015-48: „Předně je nutno souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným.
- Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám stěžovatel. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci stěžovatele. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevystala jakákoliv pochybnost o tom, že je stěžovatel jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností.“
29. Zdejší soud se se shora citovanými závěry judikatury Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje, přičemž tyto jsou použitelné i pro posuzovaný případ. V daném případě není

pochyb o tom, že žalobce je jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. Že adresátem žalobou napadeného rozhodnutí je skutečně žalobce, ostatně vyplývá i z jeho evidenčního čísla, jež je v tomto rozhodnutí rovněž uvedeno. Z uvedených důvodů soud neshledal důvodnými ani žalobní námitky o nedostatečné identifikaci žalobce jakožto účastníka řízení, o absenci relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, jakož i o absenci kompetenčních ustanovení.

30. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně